

Telegraful Roman.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL:

Pentru Sibiu pe an 14 cor., 6 luni 7 cor., 3 luni 3 cor. 50 fil.
Pentru monarhie pe an 16 cor., 6 luni 8 cor., 3 luni 4 cor.
Pentru străinătate pe an 24 cor., 6 luni 12 cor., 3 luni 6 cor.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației tipogr. arhid., Sibiu, str. Măcelarilor 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției «Telegrafului Român», str. Măcelarilor Nr. 45.
Scrisori nefrancate se refuză. — Articoli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 14 fil., — de douăori 24 fil., — de trei ori 30 fil.
rândul cu litere garmond.

CRISTOS A ÎNVIAT!

Nr. 2305 Prez.

IOAN,

din îndurarea lui Dumnezeu arhiepiscop al bisericii ortodoxe române din Transilvania și mitropolit al Românilor greco-orientali din Ungaria și Transilvania.

Iubitului cler și popor din arhidieceza noastră transilvană, dar și îndurare dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Isus Cristos.

Dintre toate minunile cele mari, câte s'au întâmplat pe pământ, de când a făcut Dumnezeu lumea, nici una n'a fost atât de măreață și de însemnată, ca și minunea cea mare a învierii Domnului nostru Isus Cristos din morți. Aceasta a fost și a rămas cea mai mare minune din lume, a fost și a rămas în adevăr minunea minunilor, a cărei amintire o sărbăm și noi astăzi, cu nespusă bucurie și evlavie, precum o sărbămăzăm toți creștinii ortodocși de pe fața pământului.

Dacă la vremea sa am prăsnuit, iubiților mei fii sufletești, cu nespusă bucurie și evlavie nașterea Domnului nostru Isus Cristos, venit din ceriu pe pământ «*pentru noi oamenii și a noastră mântuire*», și dacă în săptămâna trecută, am deplâns înfricoșatele patimi și moartea Domnului, iar dacă astăzi sărbăm și cu mai mare bucurie și evlavie preamărita sa înviere din morți, facem aceasta, pentru că Domnul prin patimile, moartea și învierea sa a desăvârșit mântuirea noastră, adică pentru că prin moartea sa ne-a mântuit pe noi de moartea noastră cea vecinică pricinuită de păcatul strămoșesc, și prin învierea sa ne-a dăruit viața vecinică și după moarte, precum ne spune aceasta și troparul acestor sărbători, prin cuvintele: *Cristos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din mormânturi viața dăruindu-le.*

Pentru a înțelege cât mai bine acea taină mare a mântuirii noastre și a vieții noastre și după moarte, ce ni le-a adus patimile, moartea și învierea Domnului, va fi prea deajuns să ne amintim, iubiților, ce frică și groază cuprinde sufletul nostru, când ne gândim că suntem muritori; că mai curând ori mai târziu ne vom coborî în mormânt, prefăcându-ne în praf și cenușe; când ne gândim că trebuie să ne despărțim pe vecie, soții de soții, părinții de fii, fiii de părinți, frații de frați și de surori, de prieteni și de cunoscuți; când ne gândim că trebuie să ne despărțim pe veci de toți aceia pe cari i-am iubit; moartea și învierea Domnului însă ne-a mântuit de acea frică și groază mare a morții noastre, și de grelele dureri ale despărțirii de aceia pe cari i-am iubit, convingându-ne că Domnul n'a fost numai om, ci și Dumnezeu adevărat, și ca Dumnezeu

incredințându-ne, că viața noastră pământească, scurtă și trecătoare, nu se curnă la marginea groapei, ci se continuă și dincolo de mormânt, într-o viață vecinică, unde iarăși vom revedea pe iubiții noștri răposați, de cari cu mare durere ne-am despărțit, precum ni-o spune aceasta și însuș Domnul, prin sfintele sale cuvinte: «*Eu sunt învierea și viața, celace crede în mine de va și muri, viu va fi*».

Ni-a mai adevărat-o aceasta și sfinții Apostoli ai Domnului, când au părăsit pe părinți, frați și surori, și au urmat Domnului ca să binevestească Evanghelia împărăției Cerului, expunându-se la felurite lipse și necazuri, la felurite prigoniri și suferințe, ba unii jertfindu-și și viața. Toate acestea pentru fericirea cea vecinică din viața cea viitoare.

Ni-o mai adevărește aceasta și ceata sfinților și a mucenicilor, cari tot pentru sfânta credință în viața cea viitoare și pentru fericirea cea vecinică au suferit înfricoșate chinuri și moarte mucenicească.

Ni-o mai spun aceasta și miliardele de creștini, mai înainte răposați în credința și nădejdea vieții cei vecinice. Precum ni-o mai spun aceasta și milioanele de creștini de pe întreaga fața pământului, aflători încă în viață, cari însuflați de sfânta credință a vieții cei viitoare, se întrec în fapte bune, miluind pe săraci, sprijinind și ajutând sfintele biserici, școli, mănăstiri, spitale și azile sau adăposturi pentru săraci, înființând din averea lor numeroase fonduri și fundațiuni de binefacere. Toate pentru fericirea vieții cei vecinice.

Ni-o spun aceasta și popoarele necreștine, ca și Turcii, Ovreei și alții, cari încă cred cu tărie în viața cea după moarte. Ba ni-o mai spun aceasta chiar și popoarele păgâne, cari neavând lege, din fire fac ale legii, cărora însăș firea lor le șoptește, că și după moarte există o viață vecinică.

Dar apoi peste toate acestea și mai învederat și mai aievea ni-o spune aceasta și sfânta noastră credință, însuflată de însuși Dumnezeu în sufletul nostru; iar dacă pe lângă toate acestea tot ar mai fi și cari s'ar îndoi în existența acelei vieți, aceia fac aceasta numai pentru că știindu-se păcătoși și temându-se de osânda ce-i așteaptă în acea viață vecinică, mai bine ar dori să nu existe aceea, pentru ca să scape de osânda ce-i așteaptă acolo.

Când preabunul Dumnezeu, întru adâncă sa înțelepciune, pe lângă alte mari daruri, a mai binecuvântat sufletul nostru și cu darul cel neprețuit al sfintei credințe, a făcut-o și aceasta pentru ca cu ajutorul și cu

puterea cea mare a acelei credințe să putem lucră la ajungerea binelui nostru posibil în această lume și a fericirii noastre cei vecinice din cealaltă lume.

Pentru a vă convinge, iubiților, despre puterea, darurile și foloasele cele mari ale sfintei credințe, nu vă voi aminti numai ceea ce ne spune sfânta Scriptură, *că sfinții prin credință au biruit împărății, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, s'au întărit în slăbiciune, s'au făcut tari în războaie, întorcând taberile străinilor în fugă*; nu vă voi aminti numai, că și împărați puternici, ca Constantin cel mare, și Voevozi viteji ca Stefan cel mare, mai mult cu ajutorul sfintei credințe au ajuns la strălucitele biruințe asupra vrăjmașilor lor, — ci voi mai spune, că chiar și în războiul ce a decurs anul trecut, în Balcani, între creștini și Turci, tot numai puterea cea mare a sfintei credințe au ajutat pe creștini la învingerea Turcilor, celor odioasă foarte puternici.

O altă dovadă și mai mare despre puterea și foloasele credinței, o aflăm chiar și în istoria neamului nostru, care istorie ne spune, că deși în timpurile mai vechi felurite popoare barbare și păgâne au năvălit cu mare putere și peste fericirii noștri strămoși de pretutindenea, nimicind și pustiind tot ce le sta în cale, totuși acele popoare, fără credință în Dumnezeu, au pierit și s'au stins, iar noi mulțumită preabunului Dumnezeu, nu numai nu ne-am primejduit, nici n'am slăbit; ci încă ne-am întărit și înaintăm frumos în toate privințele cu ajutorul sfintei noastre credințe în Dumnezeu, care singură ne-a întărit și ne-a scutit în toate primejdiile din trecutul nostru, precum ne întărește și în timpul de acum la înfruntarea și suportarea tuturor cercărilor ce întimpinăm.

Deși așa mai putea arăta încă multe asemenea dovezi despre puterea și foloasele cele mari ale credinței, mă mărginesc a vă mai aminti numai, că lipsa sau măcar și numai slăbirea credinței în Dumnezeu, ar fi cea mai mare nefericire atât pentru neamul nostru, cât și pentru fiecare dintre noi. Căci atunci unde și-ar mai afla mângâiere omul, care are de toate, dar n'are liniștea sufletului ce-l torturează ziua și noaptea; unde și-ar mai afla mângâiere bolnavul, care pe lângă toate doctoriile, nu se poate vindeca de boala sa; unde și-ar mai afla mângâiere văduva care deplânge moartea soțului ori a fiilor ei; unde și-ar mai afla mângâierea soțului care deplânge moartea soției sale; unde și-ar mai afla mângâierea orfanii rămași fără părinți; unde și-ar mai afla mângâiere părinții cari deplânge moartea fiilor lor; unde și-ar mai afla mângâiere cei săraci și dosădiți,

când văd pe ceilalți norociți și îndestuliți întru toate? Toți aceștia și alții asemenea ar fi cei mai nefericiți, dacă n'ar avea sfânta credință, care le șoptește tainic, că Dumnezeu fiind deopotrivă părinte al tuturor, dacă n'ar răsplăti cu bine, încă în această viață plângerile și suferințele lor, atunci cu atât mai mult le va răsplăti în viața cea viitoare, unde suferințele ca și faptele cele bune se răsplătesc cu fericire vecinică, iar faptele cele rele cu osândă meritată.

Din acestea incredințându-vă, iubiților, despre legătura cea strânsă și intimă dintre viața cea vecinică și sfânta credință, să nu vă lăsați cumva amăgiți de unii necredincioși răuvoitori, cari ar cercă a slăbi acea sfântă legătură în sufletul vostru, pentru a vă exploata în folosul lor; ci voi să vă feriți de atari necredincioși, ca de cel mai mare rău, și să vă întăriți tot mai mult în sfânta credință moștenită dela moșii și strămoșii noștri.

Fiindcă însă sicriul cel sfânt, care ne-a păstrat și ne păstrează cu sfințenie, nu numai acea sfântă credință, dar și limba și datinele strămoșești, este sfânta noastră biserică: nu aflu destule cuvinte, prin cari să vă recomand părintește, a țineă cu toată tăria la acea sfântă biserică, a o cercetă cât mai regulat în Dumineci și sărbători, a ascultă cu evlavie sfintele slujbe, a vă împărtăși cu sfintele taine, a vă crește și pe fiii voștri în legea Domnului, a susține pacea și buna înțelegere, nu numai în casele și în familiile voastre, dar și cu ceilalți oameni, de orice limbă și credință; a milui pe cei săraci, a ajuta și a sprijini bisericile și școalele noastre și a face și alte fapte bune, cari și în lumea aceasta și în cealaltă lume se răsplătesc cu bine și fericire și a vă feri de fapte rele, cari și aici și în cealaltă lume se răsplătesc cu grea osândă. Urmând așa, încă în viața aceasta vă va însoți darul și binecuvântarea lui Dumnezeu, iar după moarte vă veți învrednici de fericirea cea vecinică.

Ceeace dorindu-vă tuturor din inimă, și mai poftindu-vă, ca și aceste sfinte sărbători să le petreceți în pace și sănătate și mulțămire și să le ajungeți întru mulți ani fericiti, cu binecuvântare arhierescă am rămas

Sibiu, la sărbătorile Invierii Domnului din anul 1914

Al vostru tuturor

de tot binele voitor

Ioan Meșianu m. p.,
arhiepiscop și mitropolit.

